

JAZZFLITS NUMMER 434

17 FEBRUARI 2025

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

3 JAZZ OP DE PLAAT

Jon Irabagon, Steven Kamperman, Heleen van den Hombergh, Yannick Forster, GØ, Charlie Parker e.a.

9 JAZZ OP HET PODIUM

Vinsent Planjer

EN VERDER (ONDER MEER):

12 Loosdrecht Jazz Concours 1965 (Hans van Eeden)

15 Spike Robinson (Erik Carrette)

21,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2025

JF 435 KOMT 10 MAART UIT

BERICHTEN

Consul Oekraïne: 'tournee bassist Cohen-Metropole Orkest ongepast'

De Oekraïense honorair consul Karel Burger Dirven vindt dat bassist Avishai Cohen niet in Nederland moet optreden. Cohen gaat in mei een tournee maken met het Metropole Orkest, waarbij hij Utrecht, Eindhoven, Den Haag en Amsterdam zal aandoen. De honorair consul neemt Cohen kwalijk dat hij vorig jaar heeft opgetreden tijdens het Moscow Jazz Festival. Volgens Burger Dirven wordt dit festival betaald uit het presidentiële cultuurfonds van de Russische leider Poetin. Naar aanleiding van de uitspraak van Burger Dirven hebben alle betrokken partijen zich over de kwestie gebogen, meldt dagblad BN De Stem op 28 januari: een vertegenwoordiger van het Metropole Orkest, van het management van Cohen en de vier zaaldirecteuren. Cohen heeft volgens een orkestwoordvoerder 'zijn excuses aangeboden en aangegeven dat hij naïef is geweest' door in Moskou op te treden: "Ook heeft hij een eerder geplande Russische tournee afgeblazen en wil hij belangeloos door Oekraïne gaan toeren", zo meldt BN De Stem. Voor het orkest en de zaaldirecteuren is dit voldoende om de tournee – waarin ook Charleroi en Essen (D) worden aangedaan – te laten doorgaan. Voor Burger Dirven niet: "Het is oorlog en dat maakt alles anders, dat had meener Cohen of anders in elk geval zijn manager moeten weten." Overigens werden eerder optredens van Cohen in Brussel (Walden festival, juli 2024), Malmö, Salzburg en Warschau vanwege zijn Russische optreden wel afgeblazen.

ia77

JazzFlits

PERIODIEK VOOR DE WARE JAZZLIEFHEBBER

Samara Joy. (Persfoto)

TWEE GRAMMY AWARDS VOOR SAMARA JOY

Zangeres Samara Joy heeft 2 februari in Los Angeles twee Grammy Awards in ontvangst mogen nemen. De Grammy 'Best Jazz Performance' (voor de song 'Twinkle twinkle little me' — Samara Joy & Sullivan Fortner) en de Grammy 'Best Jazz Vocal Album' (voor het album 'A Joyful Holiday').

De Grammy voor 'Best Jazz Instrumental Album' ging naar 'Remembrance' van Chick Corea & Béla Fleck. De Dan Pugach Big Band kreeg voor het album 'Bianca Reimagined: Music For Paws And Persistence' de Grammy 'Best Large Jazz Ensemble Album'. Pianist Taylor Eigste ontving de Grammy 'Best Contemporary Instrumental Album' voor zijn 'Plot Armor'. Hij gaf daarmee in deze categorie onder meer het genomineerde album van gitarist Bill Frisell & het Brussels Philharmonic ('Orchestras (Live)') het nakijken. Dit jaar kwamen voor de prestigieuze Amerikaanse onderscheiding albums in aanmerking die tussen 1 oktober 2023 en 1 oktober 2024 verschenen. De Grammy Awards worden jaarlijks uitgereikt door de Amerikaanse platenindustrie.

Leroy Jenkins in de jaren tachtig.
(Foto: Brian McMillen)

Archief Leroy Jenkins voor publiek toegankelijk

De nalatenschap van Leroy Jenkins (1932-2007) is sinds kort toegankelijk voor publiek en onderzoekers. Het archief van de violist is in bezit van de New York Public Library for Performing Arts en een schenking van zijn weduwe Linda Harris. Het omvat onder meer concertprogramma's, niet uitgebrachte opnames, muziek op papier en ongepubliceerde memoires van het voormalige AACM-lid (Association for the Advancement of Creative Musicians).

Meer info:

<https://archives.nypl.org/mus/186253>

Door Californische branden gedupeerde musici krijgen hulp

Diverse organisaties zijn musici te hulp geschoten die in januari het slachtoffer werden van de verwoestende natuurbranden in Californië. Onder anderen de saxofonisten Dale Fielder, Bennie Maupin en Steve Lehman, alsmede bassist John Clayton, trompettist Bobby Bradford, tubaïst William Roper en componist-arrangeur Vince Mendoza zagen bezittingen verloren gaan. De gedupeerden kunnen onder meer een beroep doen op The Jazz Foundation of America en Musicares (Los Angeles). Ook zijn diverse crowdfunding-acties gestart via GoFundMe.

Een actuele Nederlandse concertkalender staat op: www.jazzfreak.nl.

JOS ACKET OVERLEDEN

Jos Acket, samen met haar man Paul in 1976 oprichter van het North Sea Jazz Festival, is 3 februari op 91-jarige leeftijd overleden. Jos bekommerde zich om de zakelijke kant en Paul nam de programmering voor zijn rekening. Ook droeg Jos Acket de verantwoording voor de marketing en communicatie, kaartverkoop, de medewerkers en contractafhandeling.

Het North Sea Jazz Festival (NSJF) vond jarenlang plaats in het Congresgebouw in Den Haag (later World Forum Convention Center genoemd). Na het overlijden van Paul Acket in 1992 droeg de familie de organisatie van het festival over aan MOJO Concerts en eindigde de directe betrokkenheid van Jos Acket. In 2006 verhuisde het festival naar Rotterdam Ahoy. Jos Acket kreeg in 2005 voor haar verdiensten de Bird Award, een jaarlijkse onderscheiding, uitgereikt tijdens het NSJF. "Het is bijna altijd Paul Acket geweest die in de schijnwerpers stond", zo luidde de motivatie destijds. "De festivalorganisatie hoopt dat Jos Acket hiermee alsnog de erkenning krijgt die ze verdient. Haar betekenis voor de jazz in het algemeen, en die in Nederland in het bijzonder, is veel groter dan algemeen bekend is."

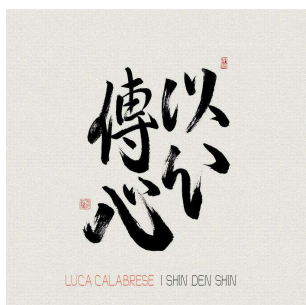
Kenny Wheeler in 1992 (Foto: Krajazz)

Weinig gehoorde composities Kenny Wheeler op cd gezet

Eind vorige maand is bij Greenleaf Music, het label van trompettist Dave Douglas, een album met minder bekende composities van Kenny Wheeler (1930-2014) verschenen. Op 'Some Days Are Better: The Lost Scores' zijn stukken opgenomen die de trompettist rond 1970 schreef toen hij vier jaar een eigen bigband had, die periodiek bij de Britse publieke omroep BBC was te horen. Een ander teken van leven van die formatie was het album 'Song For Someone' (Incus, 1973), met louter zijn werk. In de bigband zaten onder anderen de Britten Mike Osborne, Derek Bailey, Tony Oxley, Alan Branscombe, Evan Parker, Ian Hammer en zangeres Norma Winstone. Voor het nieuwe album 'Some Days Are Better' sloegen het Britse Royal Academy of Music Jazz Orchestra en het Frost Jazz Orchestra van de University of Miami de handen ineen. Als gasten werden Shelly Berg, Etienne Charles, James Copus, John Daversa, Ingrid Jensen, Brian Lynch, Evan Parker, Chris Potter, Nick Smart en Norma Winstone uitgenodigd. Het album werd opgenomen in juni 2024 in de Londense Abbey Road Studios. Tegelijkertijd met de plaat is ook een boek over Wheelers muzikale loopbaan gepubliceerd: 'Song for Someone: The Musical Life of Kenny Wheeler'. Het is geschreven door Brian Shaw en Nick Smart en uitgegeven door Equinox Publishing.

JAZZ OP DE PLAAT

LUCA CALABRESE
Shin Den Shin
MoonJune Records

Markus Reuter en Mark Wingfield mogen we gerust de 'huisgitaristen' van het label MoonJune Records noemen. Samen met Nguyễn Lê en Alexander Dowerk vormen zij het span dat samen met trompettist Luca Calabrese dit nieuwe album vol speelt. Maar ondanks de aanwezigheid van vier snarenridders is 'Shin Den Shin' bepaald geen typische gitaarplaat. De Italiaan, die hier alleen pocket trumpet speelt, is de grote held. Hij speelt zijn instrument met en zonder demper, en met en zonder effecten tegen een steeds wisselende, meanderende en tempoloze soundscape. Daarmee gaat de muziek in de richting van het werk van trompettisten als Jon Hassell, Arve Henriksen en Nils Petter Molvær. Een sfeervolle plaat met subliem trompetspel, dus. Het album is op cd en vinyl te koop, en uiteraard ook digitaal.

Herman te Loo

Bezetting:

Luca Calabrese (pocket-trompet),
 Nguyễn Lê, Mark Wingfield (gitaar),
 Markus Reuter (touch-gitaar AU8, soundscapes),
 Alexander Dowerk (touch-gitaar S8).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://tinyurl.com/3ubf7en2>

Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Klik hier: <http://bit.ly/2eGAA92>

YANNIC FORSTER TRIO
Waning Moon
Eigen Beheer

Utrechtenaar Yannic Forster (1998) werd geboren in het Duitse Burgau, waar hij, gestimuleerd door zijn vader, kennismakte met de rockhits uit de jaren zeventig en tachtig. Zijn grootmoeder, die Bach speelde, bracht de jonge Yarric begrip en liefde bij voor muzikaal vakmanschap. Op zijn middelbare school bewaamde Forster zich als pianist. Op zijn twintigste was hij al professioneel docent in Regensburg. In 2023 studeerde Forster af aan het Utrechts conservatorium. Inmiddels was hij 'into the jazz'. Hij leerde zangeres Denise Jannah (1956) kennen toen hij in 2023 de naar deze grootheid in de jazz genoemde 'award' won op het jazz-grachtenfestival in de Domstad. Yannic stond als prijswinnaar bij het festival met zijn trio en Jannah op het podium. En nu ligt er de cd 'Waning Moon' met Jannah in topvorm. Het album bevat acht eigen composities van de bandleider. Forster neemt de luisteraar mee van het traditionele Midden-Oosten naar het hedendaagse Westen. De tracks bevatten niet alle pure moderne jazz. Yannic is geïnspireerd door artiesten als Avishai Cohen, Keith Jarrett en componist Olivier Messiaen. We horen ook invloeden uit de klassieke muzikwereld. Jannah voegt zich met haar diepe geluid en decennia ervaring naadloos naar de verschillende genres.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Yannic Forster (piano),
 Zack Lober (bas),
 Damian de Muijnck (drums)
 + Denise Jannah (zang).

Beluister en bekijk het titelnummer hier 'live':
<https://tinyurl.com/2p8wfuuu>

GØ
Ævir, Amen
TUTL Records

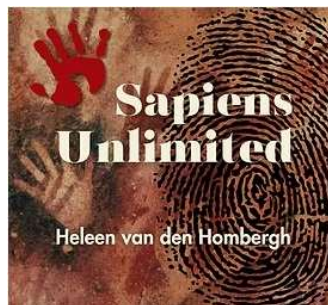
Ik spreek in deze kolommen regelmatig mijn 'positieve verbazing' uit over jazzmuziek uit landen als Zwitserland, Polen of Armenië. Landen die je niet meteen met nieuwe hippe jazzmuziek associeert. Jazz was toch traditioneel Angelsaksisch van oorsprong met sterk Afrikaanse roots. Wie schetst nu mijn verbazing over jazz van de Faroe eilanden. Ja, ze hebben er zelfs een 'eigen' label: TUTL. "As the leading representative and distributor of Faroese music, TUTL is the number one record label and music hub on the Faroe Islands", zo lezen we op de website: "Collectively owned by musicians and composers, TUTL is very much about safeguarding the rights and interests of its content creators, i.e. the artists." Het album dat mij opviel - in de kolommen van Jazzwise Magazine - was 'Ævir, Amen' van de groep GØ, van de Faroe eilanden dus. Ik ben altijd op zoek naar nieuwe muziek, het nieuwe geluid; musici en componisten die binnen het bestaande (jazz)idioom nieuwe wegen vinden en daarmee onverwachte vergezichten openleggen. Dat is nou precies wat GØ met dit album, dat overigens al in 2024 verscheen, doet. Wat hoor ik allemaal? Slepde bigbandarrangementen en mysterieuze Scandinavische 'feel', een Fender Rhodes, lome 'grooves', galmende gitaren, nerveuze jazzrock en zelfs wat 'noise' en af en toe een politiek geïnspireerde tekst. Een filmisch geluid met lijnen naar de spaghettiwesterns. Onmiskenbaar echter een nieuw geluid, een nieuwe loot aan de jazz-boom. De kern van GØ was oorspronkelijk (2015) een energiek kwartet (bas, drums, toetsen en gitaar, zie een filmpje op YouTube) en recentelijk is daar een vijfde lid op saxofoon bij gekomen (de Faroese namen gebruik ik voor het gemak alleen hieronder bij de bezetting). Voor het album 'Ævir, amen' is de basisbezetting uitgebreid met een aantal blazers, percussie en vocalen. De composities zijn van de handen van de basisleden Ólavur Eyðunsson Gaard en Kristian Pauli Ellefsen. Wat een verrassing. Ik ben fan.

Jaap Lampe

Bezetting:

Ólavur Eyðunsson Gaard (gitaar), Kristian Pauli Ellefsen (Fender Rhodes, wurlitzer, synthesizer), Árni Jóhannesson (bas), Hjörtur P. Háberg (drums), Sjúrdur Zachariassen (tenor- en altsax), Per Ingvaldur Højgaard Petersen (percussie) + Rúni Nielsen (vocalen op 1),
[vervolg bezetting in de kolom hiernaast ----->](#)

HELEEN VAN DEN HOMBERGH
Sapiens Unlimited
Eigen Beheer

Zangeres en songwriter Heleen van den Humbergh (1964) is al van jongs af bijzonder geïnteresseerd in de bedreiging van de tropische regenwouden en de rol van de mens daarbij. Voor ze zich ontwikkelde als jazz-zangeres studeerde ze aan de universiteit van Wageningen. Het lot van de aarde heeft nog steeds haar belangstelling maar voor de liefhebbers van jazz is het een goede zaak dat Heleen ook koos voor een carrière in de muziek.

Op haar laatste cd 'Sapiens Unlimited' schetst Humbergh met vier ervaren begeleiders diverse oeroude eigenschappen van onze mensensoort. Heleen liet zich inspireren door het boek Sapiens van de Israëlitische historicus en futuroloog Yuval Noah Harari. Alle negen tracks, eigen composities van Heleen en An Hyung Jun, behandelen een menselijke vaardigheid. Het kader waarin die mens actief was en is blijft bij Humbergh de onder druk staande natuur.

De jazz is zeker aanwezig in de songs maar Heleen houdt ook van wereldmuziek, pop, soul, funk en folk. Ze schept met haar band aangename muzikale landschappen zonder zweverig of overdreven 'woke' te worden. Humbergh kan vocaal elk genre aan. De mannen die haar ondersteunen zijn ook allround. 'Sapiens Unlimited' is daardoor behalve een krachtig statement een lekker swingend album geworden met prettig in het gehoor liggende melodieën.

Hans Invernizzi

Bezetting:

Heleen van den Humbergh (zang), Erik H. Rutjes (samples, sounds, gitaar), Marcus Olgers (Wurlizer, toetsen), Jeroen Vierdag (bas), Arthur Lijten (drums, percussie).

Beluister hier een nummer van de plaat:

<https://tinyurl.com/2pztv52m>

vervolg bezetting GØ

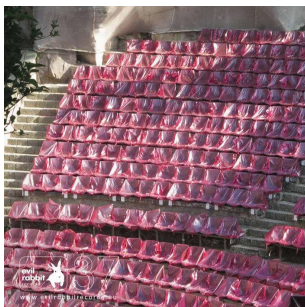
Ernst Rimmel (trompet op 1-7), Kristina Thede Johansen (tenorsax op 1-7), Malan Martinsdóttir Joensen (fagot op 1-7), Maria Wang Reinert (trombone op 1-7).

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/2u8k33xr>

Beluister het oorspronkelijke kwartet hier:

<https://www.youtube.com/watch?v=U9yMZwRpbhI>

VAN HUFFL/KNEER/DIMITRIADIS**Synomilies****Evil Rabbit**

Hoewel saxofonist Peter van Huffel en bassist Meinrad Kneer samen optrekken in het kwintet van de laatste, waar composities het uitgangspunt zijn voor hun improvisatie, houden ze allebei ook van het vrije werk. Op dit nieuwe album (dat verscheen op Kneers label Evil Rabbit) vinden ze de Griekse slagwerker Yorgos Dimitriadis aan hun zijde, die net als de Canadees en de Duitser een plek heeft gevonden in de vruchtbare improscene van Berlijn. De acht stukken die ze op 'Synomilies' brengen, bestrijken een breed scala, van ritme- en melodie-loze soundscapes op de randen van de stilte (zoals 'A Tree has a thousand ears') tot ouderwetse, energieke freejazz ('Beasts and creatures'). Van Huffel kiest vooral voor de baritonsax, en met zijn lange lijnen combineert hij dan perfect met de gestreken bas, die in handen van Kneer altijd loepzuiver is. Dimitriadis kleurt en rommelt en laat zijn bekkens zingen waar dat kan. Bovenal wordt er met oren op steeltjes geluisterd, zodat het eindresultaat steeds veel meer is dan de afzonderlijke bijdragen.

Herman te Loo**Bezetting:**

Peter van Huffel (altsax, baritonsax),
Meinrad Kneer (bas),
Yorgos Dimitriadis (drums, percussie).

Luister hier naar tracks van het album:

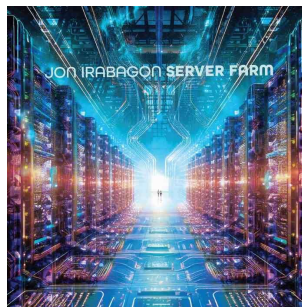
<https://tinyurl.com/cstcexux>

vervolg bezetting Jon Irabagon:

Michael Formanek (bas), Chris Lightcap (basgitaar), Dan Weiss (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://jonirabagon.bandcamp.com/album/server-farm>

JON IRABAGON**Server Farm****Irabbagast Records**

De combinatie van AI en jazz ligt misschien (nog) niet zo voor de hand, maar voor een creatieve geest als saxofonist Jon Irabagon is het wel degelijk het onderwerp voor zijn nieuwe album 'Server Farm'. Voor het componeerwerk kroop hij in de huid van AI, als een soort menselijke vorm ervan. Hij dook in het spel van de leden van het tienkoppige ensemble dat hij voor het doel samenstelde en haalde er typerende 'licks', loopjes en andere eigenaardigheden uit. Die gebruikte hij als bouwstenen voor nieuwe muziek. De methode lijkt dus op wat Tijn Wybenga in Nederland met zijn Brainteaser Orchestra doet. Verder is 'Server Farm' een conceptalbum geworden, waarin AI zowel vloek als zegen is. De eerste noten die je hoort, zijn afkomstig van Levy Lorenzo, die de kulintang bespeelt, een soort Filipijnse versie van de Balinese gamelan. Irabagon (die net als Lorenzo Filipijnse roots heeft) gebruikt vervolgens de acht toonhoogten van het instrument als uitgangspunt voor het openingsstuk, 'Colocation'. Het is een breed opgezette compositie, met veel verschillende delen en sferen, met onder meer een energieke 'groove' van de twee gitaren, elektrische en akoestische bas en drums, die langzaam ontardt in een chaotisch aandoende improvisatie. Via een rustiger deel belanden we uiteindelijk weer bij de kulintang. Veel van de muziek kenmerkt zich door dergelijke ontwikkelingen binnen de composities, met complexe vlechtwerken van melodie- en ritmefiguren en krachtige solistische bijdragen van de sterrencast. Het lijkt aan te geven hoe AI onze menselijke wereld is binnengedrongen. Bitterzoet wordt het in de Ellingtoniaanse ballad 'Graceful exit', met een sombere gestreken basintro, heerlijke melodielijnen van trompet, tenorsax en viool, die echter steeds meer plaatsmaken voor wrange elektronica en donderende piano-clusters. Het is een fascinerend stuk dat karakteristiek is voor de rijke composities van Irabagon, die van 'Server Farm' misschien al wel het beste album maken dat dit jaar zal verschijnen.

Herman te Loo**Bezetting:**

Jon Irabagon (tenorsax, sopraninosax, composities),
Peter Evans (trompet, bugel), Mazz Swift (viool, zang),
Miles Ozaki, Wendy Eisenberg (gitaar), Matt Mitchell
(piano, Fender Rhodes, synthesizer),
Levy Lorenzo (kulintang, vibrafoon, laptop, elektronica),
<----- vervolg bezetting in de kolom hiernaast

JACKSON/VAN DER WEIDE/ROSALY
Live At De Tanker
Kettle Hole Records

Er bestaat al lang een nauwe band tussen improvisatoren uit Chicago en Amsterdam. Drummer Frank Rosaly maakte geruime tijd deel uit van de scene in de Windy City vóór hij in 2016 naar Amsterdam verhuisde. In oktober 2022 toog hij samen met zijn voormalige stadgenoot Keefe Jackson (tenorsax, basklarinet) en bassist Raoul van der Weide naar het impro-podium De Roze Tanker in Amsterdam-Noord voor een sessie. Die werd door Ron Ruiten opgenomen, en bleek dermate interessant dat het kleine label Kettle Hole Records (uit Chicago) de opname nu uitbrengt. Naast vier vrije improvisaties stortten de heren zich ook op twee composities van Jackson. 'Oh time thy pyramids', waar de cd mee opent, kent na een a capella opening van de componist een fijne 'groove' van bas en drums, waarbij de componist een ouderwets tenorgeluid produceert. 'A moating' wordt gekenmerkt door een melancholieke melodie op basklarinet, subtiel omspeeld door een gestreken bas en sfeervolle bekkens. In de improvisaties laten de drie muzikanten elkaar voldoende ruimte, en met een sublieme instrumentbeheersing bestrijken ze een flink scala aan muzikaal idioom, van het haast shuffle-achtige 'Razzle dazzle doo what' en de kleine geluiden van 'Going and caught, together' tot de rauwe expressiviteit van 'Straight into the wall'.

Herman te Loo

Bezetting:

Keefe Jackson (tenorsax, basklarinet),
 Raoul van der Weide (bas, kraakdoos),
 Frank Rosaly (drums).

Luister hier naar tracks van het album:

<https://tinyurl.com/37w4yu28>

vervolg bezetting Steven Kamperman:

Hamid Reza Behzadian (diatonische mondharmonica, lapsteel guitar, Indiase gitaar), Esat Ekancioğlu (bas).

Meer info: <https://tinyurl.com/2s3umt34>

Beluister het album hier:

<https://tinyurl.com/3m2c9vsk>

STEVEN KAMPERMAN
Prince Achmed
Zennez

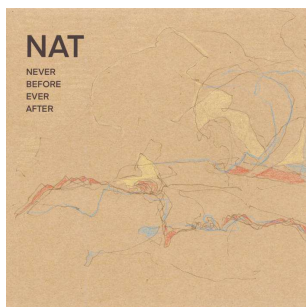
Het blijft een goede combinatie, stille filmklassiekers en geïmproviseerde muziek. Willem Breuker schitterde al eens met 'Faust' en Mark Dresser maakte prachtige muziek bij 'Das Kabinett des Dr. Caligari'. Nu heeft klarinettist/componist Steven Kamperman zich ook gestort op een juweeltje uit de begintijd van de film. 'Die Abenteuer des Prinzen Achmed' (1926) is een animatiefilm van de Duitse regisseur Lotte Reiniger (1899-1981), gemaakt met silhouettenknipsels. Wie de film ziet (hij staat in zijn geheel op YouTube) zal meteen begrijpen waarom de Utrechter gefascineerd werd door dit haast vergeten meesterwerk. De prachtig geknipte figuren komen op wonderbaarlijke wijze tot leven en vertellen een avonturenverhaal dat doet denken aan de vertellingen uit 'Duizend-en-een-nacht'. Sterker nog, Aladdin (van de wonderlamp) is een van de personages. Voor de muziek die Kamperman schreef, stelde hij een nieuw trio samen, met bassist Esat Ekancioğlu en multi-instrumentalist Hamid Reza Behzadian (diatonische mondharmonica, lapsteel guitar, Indiase gitaar). Beiden zijn, net als de leider, vertrouwd met muziek uit het Midden-Oosten en India, en die past de filmbeelden als een handschoen. In 'Pari Banu's bath' horen we de Indiase gitaar (die klinkt als een sitar) een perfecte combinatie vormen met de melancholieke melodie uit de altklarinet. De gongs in 'Abduction to China' klinken inderdaad Chinees, tot de muziek een meer jazzachtige afslag neemt. Maar als Kamperman plaatsneemt achter het drumstel en Behzadian zijn lapsteel guitar laat loeien voor een stuk psychedelische rock hebben we ook weer een opzweepende begeleiding voor het gevecht met de demonen in 'The Big fight'. Het loont zeker om de muziek te beluisteren met de film erbij, maar zorg daarbij wel dat de afstandsbediening van de cd-speler bij de hand is, want helemaal synchroon loopt het niet. Het feit dat de film ruim een uur duurt en de cd krap 55 minuten zegt genoeg. Het trio speelt de muziek momenteel ook live bij de film (en daar loopt het ongetwijfeld als een tierelier), al is het grootste deel van de tour bij het verschijnen van dit nummer al voorbij. Maar op 26 februari kunt u nog terecht bij de JIN in Nijmegen.

Herman te Loo

Bezetting:

Steven Kamperman (altklarinet, drums, composities),
 <----- vervolg bezetting in de kolom hiernaast

NAT – NEW AMSTERDAM TRIO
Never Before Ever After
 Eigen Beheer

Een nieuw trio met een bijzondere samenstelling: de Haarlemmer Gustan Asselbergs, drums, Zwitser Daniel Roser, piano, en dan New Yorker David Whitwell trombone en ... countertenor. De samenstelling overspant de Atlantische Oceaan en brengt de New Yorkse impro samen met de Europese avant-garde. Samen zoeken de drie nieuwe wegen in de geïmproviseerde muziek. In het eerste nummer met de toepasselijke naam 'Beginning' zetten ze de eerste aarzelende stappen, maar 'Now or never' laat meteen horen dat het menens is. Op een aanstekelijke 'groove' van de subtiële drums zetten piano en trombone een spannende dans van om elkaar wentelende improvisaties in. En die countertenor, waar blijft die? Ja, aan het eind van het derde nummer, 'Ripple effect', is hij daar ineens. Je herkent hem niet meteen en ik dacht eerst aan een viool, maar de stem is een prachtig vierde 'instrument' in dit trio. In 'To what you said ...' van Leonard Bernstein wordt voor het eerst tekst gezongen en dat past wonderwel. Wat knap om trombone te combineren met zang. Aan het eind van het nummer geven de pianoakkoorden er een jazzy swing aan. Het album bevat veel eigen nummers, maar naast Bernstein ook covers van Schubert, Purcell (nooit eerder zo horen 'grooven') en Monk. 'Bemsha swing', is natuurlijk heerlijke met trombone en lekker hoekig 'Monkish' gespeeld! Een prachtig album, met drie subtiel gelijkwaardig solerende en improviserende musici die weer een nieuw hoofdstuk toevoegen aan het genre (jazz)trio. Het album is te vinden op Bandcamp.

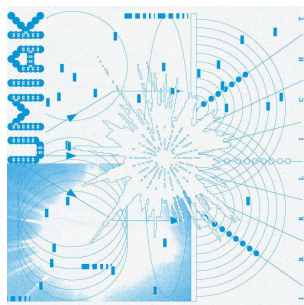
Jaap Lampe

Bezetting:

David Whitwell (trombone, countertenor),
 Daniel Roser (piano),
 Gustan Asselbergs (drums).

Luister en kijk hier naar New Amsterdam Trio:
<https://www.youtube.com/watch?v=ASUOKWxQXM>

UMIAK
Irrlicht
 Wide Ear Records

Met een oud, de Arabische luit, in de bezetting van een trio, zijn de verwachtingen dat de muziek enige verwantschap zal hebben met de regio waar het instrument zijn oorsprong vindt. In handen van Christian Moser neemt het instrument echter een geheel eigen afslag. Je zou de Zwitser gerust 'de Derek Bailey van de oud' kunnen noemen. Samen met saxofoniste Eva-Maria Karbacher en cellist Alfred Zimmerlin vormt hij het trio Umiak, dat met 'Irrlicht' zijn debuut maakt. De hoes vertelt waar die groepsnaam vandaan komt: het is een open bootje dat onder meer door de Inuit wordt gebruikt. De inzittenden zijn samen verantwoordelijk voor het navigeren van het vaartuig. Dat is een mooie metafoor voor de muziek van de Zwitsers, die gezamenlijk de muziek vormgeven, zonder dat iemand het voortouw neemt of zich naar voren dringt. Daarbij is het regelmatig onduidelijk wie precies welke klank produceert, zeker wanneer het drietal de percussieve mogelijkheden van hun instrumenten verkent. In het begin van 'Irrwitz' gebeurt het samenvloeden van klanken door middel van lange noten tot een boeiende soundscape die ergens het ijzige van het Noordpoolgebied oproept.

Herman te Loo

Bezetting:

Eva-Maria Karbacher (sopraansax, tenorsax),
 Christian Moser (oud),
 Alfred Zimmerlin (cello).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://wideearrecords.bandcamp.com/album/irrlight>

Charlie Parker. (Foto: William Gottlieb).

CHARLIE PARKER
Bird In Kansas City
Verve

Bezetting:

Charlie Parker
 (altsax) in diverse bezettingen.

En toch verschijnen er nog wel eens opnamen van altsaxofonist Charlie Parker die we niet kenden. Opnamen die zelfs niet op cassette, cdr of in digitale vorm onder verzamelaars circuleerden. Tussen de schier eindeloze heruitgaven bevindt zich weleens iets nieuws.

Het label Verve doet z'n best; zo verscheen in 2021 als 'Bird In LA' een dubbel met incourant materiaal uit de genoemde stad. Voor het eerst alle flarden bijeengeveegd, met correcte informatie over bezetting, locatie en data. Zelfs het labeltje Bird's Nest maakte er werk van met de 'Complete Bird In Sweden' – voor eens en voor altijd alles wat op twee dagen in Malmö en Halsingborg werd vastgelegd – en 'Complete Live At The Hi-Hat'.

Enzovoorts. En nu is er dus 'Bird In Kansas City'. Een verzameling rariteiten die geen compleetheid pretendeert. De vermaarde medley 'Honeysuckle rose/ Body and soul' ontbreekt. Die zou dateren van 1937 hoewel latere en meer solide bronnen het op 1940 houden, maar werd in ieder geval in KC vastgelegd. En eveneens ontbreekt een concert uit juli [vervolg in de rechterkolom...](#)

1951, waarbij Bird in deze stad zonder voorbereiding meeblied met de band van Woody Herman.

Wat de drie sessies op 'Bird In Kansas City' gemeen hebben, is dat het allemaal curiosa is. Zeldzaam materiaal, met amateur-apparatuur opgenomen, op zolderkamertjes en in schuren in de vergetelheid geraakt en toen toch weer onder het stof vandaan gehaald.

Voor zover ik het kan overzien, werd één van de drie sessies hierop niet eerder uitgebracht: Parker in KC, juli 1951 – dezelfde maand dus dat hij aanschoof bij de Herman-band. Verder vinden we hier twee stukken met de bigband van Jay McShann, februari 1941, en vier met gitarist Efferge Ware en drummer Edward 'Little Phil' Phillips uit juni 1944. Een soort oefentrio, dat wat probeersels opnam om direct nog eens terug te horen. Aantrekkelijk is, dat Parker steeds vooraan staat in het klankbeeld. Hij soleert bovendien aan één stuk door, uitgezonderd natuurlijk die twee stukken met McShann. Parker klinkt ook zeer ontspannen, want van geen van de aanwezige musici had hij ook maar enige concurrentie te duchten.

De mij onbekende sessie uit 1951 leverde maar liefst zeven stukken op waarbij Parker slechts wordt begeleid door een stevig doorpompende, niet geïdentificeerde bassist – poem!-poem!-poem!-poem! – en een vegende drummer die behalve onbekend ook vrijwel onhoorbaar is. De atmosfeer is ontspannen en informeel. Eén tempo zakt, gewoonlijk een doodzonde waar deze keer niemand over zeurt, een ander stuk wordt onderbroken door wat kreten – in de trant van 'yeah man, oh wow, dig?' – en ook dat kan allemaal.

Even informeel zijn de vier stukken met gitarist Ware en drummer Phillips. De drie jongelingen deden gewoon hun best, uitkijkend naar het moment dat ze konden gaan luisteren naar de net geperste plaatjes. Er was geen bassist; misschien dat daarom Bird weer de enige solist is.

En dan zijn er die twee stukken met McShann: 'I'm getting sentimental over you' en 'Margie'. Deze werden naar verluidt mede ontdekt dankzij Chuck Haddix, een van Parkers biografen en 'director of the Marr Sound Archives of the University of Missouri-Kansas City City Libraries'.

We zijn hem dankbaar en hij mocht dan ook het album samenstellen en de 'liner notes' schrijven. Maar hij meent in 'Margie' een Parker-solo te horen. De gemiddelde Jazzflits-lezer hoort hier echter een tenorist, die zelfs niet als Parker-op-tenor klinkt. Vermoedelijk is het Bob Mabane. Gelukkig voor Haddix is het boekje bijna onleesbaar door de donkere kleuren. Correcte informatie is te vinden op [plosin.com](#).

Het orkest speelt voor de huidige luisteraar houderig en archaisch, met zoetige crooner, wat Parker er niet van weerhoudt om een juweel van een chorus te blazen in 'I'm getting sentimental over you'. Deze bijdrage is niet helemaal goed te horen, maar kan met enige moeite worden getraceerd op YouTube, met een per maat meelopende transcriptie. Dat helpt. (Voer in: 'Sentimental Parker transcribed'.)

Zowat alles wat Parker hier laat horen valt overigens te transcriberen en te analyseren, dankzij Parkers vindingrijkheid en aandacht voor detail. Deze eigenschappen zouden hem – mét dat fonkelende geluid – tot begin 1954 trouw blijven. Steeds was er die combinatie van melodische logica, de vele tempo-dubbelingen met de onverwachte accenten en een moeiteloos soort virtuositeit. Dat alles maakt van eigenlijk elke Parker-opname een 'once-in-a-lifetime-experience'.

Jeroen de Valk

JAZZ OP HET PODIUM

VINSENT PLANJER

Bezetting:

Ties Mellema (sax),
Benjamin Glorieux (cello),
Rembrandt Frerichs (piano),
Vinsent Planjer (percussie).

Datum en plaats:

8 februari 2025,
Hot House Jazz, Leiden.

Voor zijn project 'Warm to the touch' liet slagwerker Vinsent Planjer zich inspireren door Gustav Mahler en Olivier Messiaen, maar ook door Pink Floyd, een Amerikaans drumcorps en klassieke Perzische muziek.

Zijn uitgebreide slagwerkstation stond rechts op het podium. Keurig geordend, een beetje als op de hoefoto van 'Ummagumma' van inderdaad, Pink Floyd. In 'Warm to the touch' probeert Planjer met zijn slagwerk behalve ritme ook melodie te scheppen. Dit doet hij door een muzikale conversatie aan te gaan met één of meer gesprekspartners uit verschillende muziekwerelden. Op het album zijn dit muzikanten als violiste Liza Ferschtman en trompettist Teus Nobel. In Leiden speelde hij de muziek van het album voor het eerst in de bezetting met Ties Mellema op sax, Benjamin Glorieux op cello en Rembrandt Frerichs op piano. Alle drie meesters op hun instrument. Niet onbelangrijk, want Planjers composities zijn uitdagend, zowel in technisch opzicht als door de muzikale keuzes. Planjer gaf zijn muzikale partners alle ruimte om te improviseren. 'Escape from wonderland' kreeg van Glorieux een prachtig gestreken, melancholiek intro, wat langzaam overging in een klaterende waterval van geluid. De saxofoon van Mellema deed in 'Unearthed' denken aan vogelzang op een vroege ochtend. In alle stukken speelde Vinsent Planjer de rol van muzikale gesprekspartner, van meditatief tot uitbundig, van teder tot agressief, van humoristisch tot bloedserieus.

Jazz ontstond meer dan honderd jaar geleden. Sindsdien zijn er veel gedreven muzikanten geweest die de jazz een zetje gaven in een vaak onverwachte richting. Vinsent Planjer doet dat op een boeiende en hoogst persoonlijke wijze.

Marcel Schikhof

Beluister 'Warm To The Touch' hier:
<https://tinyurl.com/488838ma>

Benjamin Glorieux. (Foto: Marcel Schikhof)

Ties Mellema. (Foto: Marcel Schikhof)

Vinsent Planjer. (Foto: Marcel Schikhof)

VARIA

Eerste namen Breda Jazz Festival

De organisatie van het Breda Jazz Festival heeft de eerste contracten voor de komende editie afgesloten. Mama Shakers, Joost Zoeteman Paulus Schäfer Kwartet, The Preacher Men, Swing'it Dixieband, BOSCO ft. Dirty Harrie, Bohém Ragtime, The Slampampers, Ray Gelato and his Giants, Chicago Capitols en CaboCubaJazz zijn vastgelegd. Het programma zal zowel bekende namen als rijzende sterren bevatten. Het festivalprogrammeur Geert Blenckers in een persbericht: "De bezoekers van het Breda Jazz Festival komen voor de jazzmuziek en dat is waar wij, het bestuur, de programmaraad en programmeur, voor zorgen. Een gevarieerd programma met een goede mix van stijlen biedt voor ieder wat wils." Het Breda Jazz Festival is van 29 mei tot en met 1 juni 2025.

Meer info:

<https://www.bredajazzfestival.nl/>

Lezing over jazz in Laren

Gerard Morsink, archivaris van de Historische Kring Laren, houdt woensdag 19 februari in het Brinkhuis, Laren, een lezing onder de titel 'De groten van de jazz in Laren'. De presentatie begint in 1935 en loopt tot 1992. Een kroonjaar is 1973. Toen startte in mei het live-radio-programma Sesjun in Laren (eerst vanuit De Boerenhofstede en vanaf 1978 vanuit Nick Vollebregt's Jazzcafé) en in de zomer vond het eerste International Jazz Festival in Laren plaats. Tal van grote jazznamen deden in die dagen het Gooi aan, onder wie Art Blakey, Bill Evans, Chet Baker en Dizzy Gillespie. Sesjun verliet Laren in 1992. Morsink zal zijn lezing verluisteren met filmbeelden. Aanvang: 10.30 uur.

Erik Poorterman. (Persfoto)

Reeks jamsessies in Deventer vervolgd

Ook dit jaar organiseert Taste of Jazz twee keer per maand een jamsessie in de Fermerie te Deventer. Een huisband met professionele musici opent steeds de avond en daarna kan iedereen die zich bij de sessie leider heeft aangemeld meespelen. Publiek is ook welkom. Initiatiefnemer Erik Poorterman: "De sessies zijn vorig jaar begonnen om te kijken of er in Deventer behoefte is aan een plek voor muzikanten om elkaar te ontmoeten en om ongedwongen samen te spelen. Ondertussen hebben al vele tientallen muzikanten meegespeeld met een grote variëteit aan instrumenten: van gitaar en saxofoon tot mondharmonica en viool." Iedereen kan meedoen aan de sessies, ook beginners. In de Fermerie staan een elektrische piano, een drumkit, een zangkit en gitaarversterkers zodat gesleep met apparatuur niet nodig is. De sessies zijn iedere tweede en vierde woensdagavond van de maand en beginnen om 20.00 uur.

Meer info: www.tasteofjazz.nl

Vierde editie Lierse festival All You Can Jazz

Zondag 30 maart vindt in Lier voor de vierde keer het festival All You Can Jazz plaats. Op zes locaties worden dan zeven concerten gegeven. Elke band speelt op dezelfde locatie twee sessies: van 15 tot 15.45 uur en van 16.30 tot 17.15 uur. De bezoeker kan dus twee verschillende acts beluisteren. 's Avonds volgt nog een jamsessie in café De Zimmer. De volgende groepen treden op: het Gwen Cresens Kwintet, Jennik Verlinden (zang, gitaar) & Joke Van Tilborg (viool), het John Snauwaert Brussel-New York Quintet, Wolf, Why Panda Why? en Mighty Swing.

Meer info:

<https://www.lierscultuurcentrum.be/nl/all-you-can-jazz>

Bimpro-evenement in het kader van International Vrouwendag verbreed

De bijeenkomst die belangenvereniging Bimpro de laatste twee jaar in het kader van de Internationale Vrouwendag voor vrouwelijke jazz- en improviserende musici organiseerde, wordt dit jaar verbreed naar alle vrouwen in de muziek. Onder het motto 'Mind the Gap' komen zij op 7 maart bijeen in het Zandkasteel in Amsterdam-Zuidoost. Niet alleen vrouwen zijn welkom, ook mannen kunnen deelnemen aan een programma met panels ('s middags) en muziek ('s avonds). In de panels wordt gesproken over gelijke kansen voor vrouwen op de podia en conservatoria, sociale (on)veiligheid en over ouderschap als uitvoerend musicus. Panels worden afgewisseld met muzikale intermezzo's van vrouwelijke componisten. 's Avonds zullen Lilian Vieira (zang), Hermine Deurloo (mondharmonica), Jina Sumedi (piano) en Truus Engels (drums) optreden. Van 22.00 tot 23.15 uur is er een jamsessie. De dag is toegankelijk voor muziekprofessionals, studenten, pers en andere betrokkenen. Het evenement wordt gesteund door meerdere beroepsverenigingen, waaronder Nieuw Geneco, Kunstbond, Platform voor Freelance Musici, Creatieve Coalitie, Ntb/VCTN, New Music NOW! en Buma Rise Up.

De beste jazz van Bandcamp

Maandelijks maakt het muziekplatform Bandcamp een overzicht van de 'beste jazz'. Het is een heerlijke bron van nieuwe jazz, zegt onze medewerker Jaap Lampe. Dit is de link naar de beste jazz van de afgelopen maanden: <https://daily.bandcamp.com/best-jazz>.

Twee jazzconcerten in Artone Studio Haarlem

Pianiste Tania Giannouli en saxofonist Marc Mommaas spelen respectievelijk 22 februari en 15 maart in de Artone Studio in Haarlem (<https://www.artone-studio.com/>). Ze zouden eigenlijk hun opwachting maken in de concertserie Art=Music=Art, die vorig jaar in het Alkmaarse Stedelijk Museum onderdak vond. Die serie omvatte vier soloconcerten in een museumzaal. Onder anderen pianist Alex Koo, gitarist Reinier Baas en saxofonist Marc Mommaas speelden daar. Een tweede seizoen ging op het laatste moment niet door, maar de genoemde twee musici waren al vastgelegd. Ze treden nu op in Haarlem. De optredens starten 17.30 uur en duren ongeveer een uur. De Artone Studio is te vinden in het gebied achter de Ikea.

Meer info: <https://tinyurl.com/3d8h6kx6>

Bria Skonberg. (Foto: Shervin Lainez)

Voor de tiende keer New York Hot Jazz Camp

Van 17 tot en met 23 februari vindt in New York voor de tiende keer het New York Hot Jazz Camp plaats. Tijdens het Jazz Camp komen 48 musici uit de hele wereld een week samen in het hart van Greenwich Village voor masterclasses, workshops, privélessen, lezingen en ensemble-repetities. Er wordt gemusiceerd in de stijl van New Orleans, in de jazzstijl die in New York en Chicago in de jaren twintig en dertig klonk, en de daaropvolgende stijlen aan de westkust. Muziek die werd gemaakt door onder anderen Louis Armstrong, Sidney Bechet, Billie Holiday, Ella Fitzgerald en Duke Ellington. Per instrument worden zes musici toegelaten: trompet/cornet, rietinstrumenten, trombone, piano, bas/tuba, banjo/gitaar, drums en zang. Zij vormen zes orkesten. Hun docenten zijn onder anderen trompettist Mike Davis, gitarist Justin Poindexter, trombonist Dion Tucker en bassist-tubaïste Jen Hodge. Trombonist Wycliffe Gordon en zangeres Catherine Russell geven dit jaar een clinic. Aan het eind van het Jazz Camp treden de zes groepen op in The Cutting Room, New York. Dan zal ook het docentenorkest, de NYHJC Faculty All Stars, een concert geven. Het New York Hot Jazz Camp is een jaarlijks initiatief van Molly Ryan en trompettiste **Bria Skonberg**. De eerste editie was in 2015. Het is dit jaar de tiende editie, omdat het Jazz Camp in 2020 niet doorging vanwege de coronapandemie.

TERUG IN DE TIJD

DE EERSTE VROUWELIJKE FINALISTEN IN LOOSDRECHT

Het Loosdrecht Jazz Concours was sinds 1958 een jaarlijks evenement, maar pas in 1965 drong voor het eerst een vrouw tot de finale door. En toen waren het er ook meteen twee. Victoria Varekamp als zangeres van de Gay Pohl's Low Down Blues Group '65 (categorie oude stijl) en het kwartet van zangeres Henny Vonk (categorie modern). Varekamp won met haar band. Henny Vonk, ook actief als bassiste en dichteres, werd in haar categorie derde en laatste.

Het Loosdrecht Jazz Concours was destijds een prestigieus muziekevenement met landelijke uitstraling. Het vond jaarlijks in juli en augustus plaats in de botenloods van jachthaven Van Dijk. Het concours kende twee categorieën: oude stijl en moderne jazz. De finale mocht zich in een grote belangstelling van de pers verheugen en in de glorie tijd was deze zelfs rechtstreeks op radio en/of televisie te volgen. Ook mochten winnaars een plaat maken voor het Philips-label. Het concours vond plaats van 1958 tot en met 1970. Het was op poten gezet door platenmaatschappij Phonogram en Max van Praag, die in de jaren vijftig als zanger van onder meer 'Als de klok van Arnemuiden' en 'Aan het strand stil en verlaten' furore had gemaakt. Daaraan werd hij door een aantal lolbroeken 'fijntjes' herinnerd, toen hij in 1958 de eerste editie met een praatje wilde openen en zij hem het spreken onmogelijk probeerden te maken door herhaaldelijk 'Max, een liedje!' te roepen...
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Henny Vonk in oktober 1965 in de Haarlemse Jazz Club.

In 1965 vond de achtste editie van het concours plaats. De eerste editie waarin vrouwelijke jazzmusici in de finale vertegenwoordigd waren. Aan die finale op 15 augustus waren zeven voorrondes voorafgegaan, waarin 35 groepen optraden. Aan een van die voorrondes deed het Willem Breuker Kwartet mee. Het eerste van een aantal spraakmakende en onregelende deelnames van de saxofonist-klarinetist. Het kwartet haalde de finale niet. Het liet de jury na zijn optreden vertwijfeld achter. De keuzeheren konden niet tot een unaniem oordeel komen. Het dagblad Tubantia onthulde een jaar later dat een van de juryleden had gezegd dat als Breuker dan zo nodig naar de finale moest, dat met 'een minimaal aantal punten voor zijn muzikale prestaties' zou moeten zijn. (*1)

De voorrondes leverden twee keer drie finalisten op. Drie in de categorie oude stijl: Gay Pohl's Low Down Blues Group '65 uit Huizen, de Tex Town Seven uit Enschede en de Earls Town Jazz Society uit Voorburg; en drie in de categorie modern: het Joop van Enkhuizen Kwartet uit Zaandam, het Hans van Leusden Trio uit Vught en het Henny Vonk Kwartet uit Amsterdam.
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

De belangstelling voor de finale was groot, zo lezen we in Het Vrije Volk van 16 augustus 1965: "Tegen zes uur zette een vloot zeiljachten en motorboten koers naar de wrakke aanlegsteigers van jachthaven Van Dijk aan de Loosdrechtse plassen. Het zeilvolk ging zich, na een dag aan schoot en roer, vermeien bij de finale van het Loosdrechtse jazzconcours, een festijn waarvan de faam nog steeds groeit. En terwijl door een openstaand raam het doffe geluid van een scheepstoeter klonk, rukten de jazzfans op naar de voorste plaatsen in de snel op temperatuur komende houten botenloods. "Er staan tweehonderd stoelen", vertelde organisator Max van Praag vaderlijk in deze snel vollopende smeltkroes tevreden: "Maar er zijn vijfhonderd kaarten verkocht." En nog stonden er buiten tientallen mensen die graag naar binnen wilden. Sommigen boden fors meer voor een entreekaartje.

De jury bestond in 1965 uit Aad Bos, Rolf ten Kate, Kees Schoonenberg (de vervanger van vast jurylid Michiel de Ruyter, die vakantie vierde), Tony Vos en Ben Bunders. Ze zaten 'temidden van de op de stoelen zittende, met de vingers knippende en ernstig kijkende bewonderaars in een door rook en hitte te snijden atmosfeer', aldus dagblad Tubantia. De overtuigende winnaar bij de oude stijl werd Gay Pohl's Low Down Blues Group '65. Die sprong in het oog door een gelikte show en door zangeres **Victoria Varekamp** (21), de eerste vrouw in de finale van het concours. Zij was het gezicht van deze in juli 1965 opgerichte groep (*2). "Een blueszangeres van formaat, waarschijnlijk de enige in Nederland", vond hoofdredacteur Anton Witkamp in Jazzwereld (november 1965). Was bij eerdere edities de oude stijl-winnaar misschien wat ondergeschoven gebleven in de publiciteit, dan was daar deze keer, vast ook dankzij Varekamp, geen sprake van (*3). De groep haalde zelfs de kolommen van de weekbladen Revue en Panorama. Als prijs mocht de groep voor Philips een epee maken (*4). Victoria Varekamp werd in de finale door maar liefst vier microfoons geregistreerd: een voor de radio, een voor de televisie (de Vara-televisie zond de finale uit, geregisseerd door Ellen Blazer), een voor de plaatopname en een voor het publiek! (bron: Pim Fenger in '14 Anekdoten voor het Loosdrecht Jazz Festival' (2017))
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Als finalist van het Loosdrecht Jazz Concours 1965 mocht het Henny Vonk Kwartet op 8 oktober 1965 optreden in de Haarlemse Jazz Club aan de Koudenhorn. Eric Ineke is de drummer van dienst, Wim Essed de bassist en Rob van den Broeck de pianist. (Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

De eerste prijs in de categorie modern was voor het kwartet van tenorsaxofonist Joop van Enkhuizen. 'Terecht', zo verwoordde het Algemeen Handelsblad 16 augustus 1965 de opvatting van velen, "want deze musicus speelt bijzonder fijnzinnig, en op een lichte en flitsende manier weet hij zijn ideeën in een zeer gave en logische structuur in te passen. De ritmegroep was zeer hecht en steunde de leider voortreffelijk". P.L. (Piet Lijbaart) omschreef het in Het Parool van 16 augustus 1965 als volgt: "Dit kwartet was inderdaad verre de meerdere van de twee overige combinaties. Van Enkhuizen is een zeer integer tenorsaxofonist, die zich kenmerkt door een lichtvoetig en gelijkmatig spel. Hij beschikt over een lenige toon en zijn zeggingskracht is zeer groot. Nergens is een hiaat en zijn muziek (ondersteund door een goede ritmesectie) boeit dan ook van begin tot eind." De bekendmaking van de tweede prijs – voor het Hans van Leusden Trio – leidde tot enige opschudding in de zaal. 'Vrij veel' bezoekers bestreden het jurybesluit fluitend en joelend, zo lezen we in een verslag van Frank Visser in Jazzwereld (november 1965): "vooral ook omdat inmiddels was uitgelekt dat enkele juryleden het bij een vorige gelegenheid oneens waren geweest over Willem Breukers ensemble dat daardoor niet eens op de finaleavond kon optreden". Boze fans misschien? Bezoekers die Breuker beter vonden dan de tweede prijswinnaar? In ieder geval drukte de Amsterdamse musicus zo toch nog zijn stempel op de finale. Ook voor Anton Witkamp zat aan de tweede plek van Van Leusden een luchtje. Niet alleen Willem Breuker had de finale niet gehaald, ook de Free Jazz Groep van Peter Snoey was in een voorronde gesneuveld. Witkamp veronderstelt in Jazzwereld dat 'hoe het ook zij, de 'new-thing' hoort erbij' de motivatie moest zijn geweest om Van Leusden tot de finale toe te laten: "Slechter had men de nieuwe jazzstroming niet kunnen voorstellen aan enige miljoenen TV-kijkers", meent hij, "het trio hing als los zand aan elkaar en kreeg voor dit 'nummertje bijblijven' de tweede plaats." (*5)
 Van de drie finalisten reesterde hierna voor zangeres **Henny Vonk** alleen nog de derde plek. Haar begeleiders - Eric Ineke, drums; Rob van den Broeck, piano en Wim Essed, bas – [kwa-
vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

men er in twee verslagen niet zo goed van af. Volgens Witkamp was het zelfs hun schuld dat Vonk maar derde was geworden. Ze hadden volgens hem 'geen enkel benul van begeleiden' (*6). Het Algemeen Handelsblad vond ze 'weinig opzienbarend'. En dan te bedenken dat ze alle drie klinkende namen in de Nederlandse jazz zijn geworden! Overigens dacht de verslaggever van Het Vrije Volk dat Vonk de tweede plek verspeelde omdat 'zenuwen haar te veel parten speelden'.

In Loosdrecht zong Henny Vonk onder meer 'Billie's bounce', 'Come rain or come shine', 'Love for sale' en 'Dig'. Veelbelovend vond het Algemeen Handelsblad een dag na de finale: "Vonc is een vocaliste waar nog veel van te verwachten is. Zij zingt zonder enige pretentie, is zeer geïnspireerd en er is bijna nergens een aanwijsbare imitatie. Haar intonatie is zuiver en haar voordracht gevoelig. In het scat-idiom, dat zij in de laatste twee stukken toepaste, bereikte Henny Vonk een voor Nederland ongekende hoogte." Ook Het Parool was complimenteus: "Zeer beheerst, volkomen zichzelf en nergens boven haar eigen kunnen uitwerkend, benaderde Henny Vonk de jazz-vocal op een geheel eigen manier. Vooral in 'Love for sale' legde zij een intense muzikaliteit aan de dag, die, mits gesteund door een grotere routine, zeker iets belooft voor de toekomst." De verslaggever van het Vrije Volk hoorde van 'de Amsterdamse huismoeder Henny Vonk' - zo'n kwalificatie kon toen kennelijk nog - 'een geïnspireerd nummertje jazzzang in 'Dig' (*7). En Frank Visser voorspelt haar in Jazzwereld een grote toekomst: "Als zij de nodige goede kansen in onze jazzclubs krijgt zoals inmiddels al in de Haarlemse Jazz Club op 8 oktober, kan zij zich tot een jazzmusicienne ontwikkelen van internationale allure. 'Het' zit erin bij Henny, gééf haar die kans 'het' dan ook te benutten!"

In 1970 werd achter het Loosdrecht Jazz Concours als zelfstandig evenement een punt gezet. Het werd in 1971 opgevolgd door het Loosdrecht International Jazz Festival. Toen de botenloods van Van Dijk daarvoor te klein werd, verhuisde dat in 1973 naar Laren, en in 1980 naar de Meervaart in Amsterdam-Osdorp. Het festival hield in 1989 op te bestaan. Een concours was er steeds onderdeel van geweest.

Hans van Eeden

Voetnoten op pag. 19 en verder...

OVERLEDEN

Kristian Jørgensen. (Foto: Hreinn Gudlaugsson)

Luboš Zajiček, 2 februari 2025 (86)

Tsjechische kornettist in het traditionele genre. Was leider van het Classic Jazz Collegium met tournees door geheel Europa, in ons land onder andere in Breda (1978) en Laren. Trad op met gasten als kornettist Wild Bill Davison, de pianisten Ralph Sutton en Johan Bijkerk en met zulke uiteenlopende klarinetten als Albert Nicholas en Tony Scott.

Dave Barger, 18 januari 2025 (82)

Amerikaanse trombonist en tubaïst. Tot 1970 sideman in groepen van trompettist Clark Terry en tubaïst-baritonsaxofonist Howard Johnson (Gravity). Was van 1970-1978 lid van de rock-groep Blood, Sweat and Tears. Daarna bij Gil Evans, Jaco Pastorius (Word of Mouth), Bob Mintzer, George Gruntz, George Russell, Gerry Mulligan (Tentet, 1993).

Kristian Jørgensen, 16 januari 2025 (57)

Deense violist. Trad op met de pianisten Duke Jordan en Monty Alexander. Had een eigen kwartet en een zogenaamd Tango Orkest. Platen verschenen op het Deense label Stunt.

Mark Izu, 12 januari 2025 (70)

Amerikaanse bassist. Was van Japanse afkomst, wat nog duidelijk in zijn muziek te horen was. componeerde voor film en theater. Hij was gehuwd met dramaturg Brenda Wong Aoki, met wie hij veel optrad. Platen onder eigen naam en met die van anderen, onder anderen pianist Jon Jang. Woonde en stierf in San Francisco.

jjm

VARIA

Radio Klara presenteert tien talentvolle twintigers

Tussen 10 februari en 9 mei staat bij de Vlaamse radiozender Klara elke week één jonge muzikant – een twintiger – centraal (behalve tijdens de krokus- en de paasvakantie). Er zijn tien musici geselecteerd, van wie er vier uit de jazz komen: Elliott Knuets (gitaar), Haroun Iqbal (gitaar), Anaïs Vijgen (zang) en Orson Claeyns (piano). Het aanstormend talent wordt gepresenteerd via verschillende radioprogramma's, via het Klara-kanaal op VRT MAX en op de sociale media-kanalen van Klara. Elke vrijdag is van de twintiger van dienst een concertopname, gemaakt in Studio Toots, te horen in het radioprogramma De Twintigers.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

SPIKE ROBINSON (1930–2001)

Spike Robinson was een Amerikaanse tenorsaxofonist die eindeloos kon putten uit het 'Great American Songbook.' Hij nam platen op voor de labels Discovery, Hep, Concord en Capri. Hij werkte dertig jaar als ingenieur. Pas in 1985 koos hij volledig voor de muziek.

Robinson speelde vanaf zijn achtste klarinet in het looporkest van de Bradford High School in zijn geboorteplaats Kenosha (Wisconsin, VS). Hij speelde hobo in het symfonisch orkest van zijn school. De bebop was in aantocht. Met zijn vrienden draaien ze de 78-toerenplaat Comet T-7 grijs. Het is Red Norvo and His Selected Sextet, waarbij altsaxofonist Charlie Parker en trompettist Dizzy Gillespie die 'Get happy' en 'Congo blues' vertolken op 6 juni 1945.

Spike Robinson luisterde naar Lester Young. Zijn sonoriteit op altsax komt van Parker. Op tenorsax lagen de volgende saxofonisten hem nauw aan het hart: Zoot Sims (1925-1985), Al Cohn (1925-1988) en Stan Getz (1927-1991). Zijn spel is verwant aan dat van Scott Hamilton (°1954) en Ken Peplowski (°1959). Zijn studies voor ingenieur begon Robinson, omdat hij inzag dat het moeilijk was om van zijn muziek te leven. Hij werkte dertig jaar in die hoedanigheid. Tussen 1948 en 1952 was hij vooral in Engeland.

De familie Robinson was een pionier in Kenosha, een stad tachtig kilometer ten Noorden van Chicago en vijftig kilometer ten Zuiden van Milwaukee. Zijn voorvader Frederick Robinson (1824-1893) was burgemeester van Kenosha tijdens de Civil War (1861-1865). Hij was geboren in Engeland, emigreerde in 1847 als drogist-apotheker naar Kenosha en was medestichter van de Merchants & Savings Bank. **Henry Bertholf 'Spike' Robinson** wordt geboren op 16 januari **1930**. [vervolg in de rechterkolom...](#)

Spike Robinson (links) op de hoes van de plaat 'Young Lions, Old Tigers', die hij in 2000 met Derek Nash (rechts) maakte.

In het Kenosha News van 7 maart **1942** plaatste Spike een oproep: "B Flat Clarinet Wanted. Ik ben 12 jaar en wil cash betalen". Op 25 januari **1946** organiseerde hij een concert van een jongerenorkest, een tentet, in de Benny Goodman-stijl in de plaatselijke Guild Hall: 'Teensters Swing To New Tunes Under Spike Robinson Baton'. Swing interesseerde hem al tijdens zijn Lincoln Junior High School. In **1948** leidde Spike de Kenosha High School Swing Band.

Na zijn collegetijd begint op 17 augustus 1948 zijn legerdienst. Hij wordt als muzikant-marinier ingelijfd bij de US Navy. Daar kon hij studeren in de muziekschool van de marine, de Navy School of Music in Virginia. In juli **1949** kwam hij naar Londen. De Surrey Mirror kondigt Spike met Casanova & His Band aan voor 2 april 1949 in het Barn Theatre, Oxted, Surrey. In februari **1950** gaf hij een concert voor de Ilford Swing Club.

Luister hier naar Spike Robinson in 1990:
<https://www.youtube.com/watch?v=fkMOWAl7pEo>

Op 22 november **1950** werd Spike ingelijfd in het parade-orkest van Admiraal Richard Connolly. Hij moest vier dagen per maand beschikbaar zijn, de andere dagen was hij vrij, een droombaan dus. Op 20 december 1950 speelde Robinson als een van de matrozen tijdens een kerstfeest voor arme kinderen op de Amerikaanse Ambassade, Grosvenor Square, Londen. Met die Mariniers toerde hij in wel 28 (?) landen, ook in Noord-Afrika. In Londen trad Robinson in Londen op in Soho's Club Eleven, Downbeat Club, Studio 51 en in Feldman's Swing Club. Zijn collega's waren Engelse beboppers als pianist Tommy Pollard, de saxofonisten Johnny Dankworth en Ronnie Scott (1927-1996) en teenager Victor Feldman (1934-1987), die piano, vibrafoon en drums speelde. In maart **1951** speelden Spike en Pollard samen. Pollard kwam in augustus 1951 naar Nederland met het zwarte orkest van Cab Kaye (Kaye was geboren in Soho en overleed in 2000 in Amsterdam. Hij had er Cab Kaye's Jazz Piano Bar.)

Robinson maakte in 1951 in Londen zijn eerste opnamen voor het Esquire label (gesticht door de halfblinde drummer Carlo Kramer (1914-1976) en drummer Peter Newbrook). Hij speelde [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

altsax. De plaat, op 78-toeren met 'The Guv'nor' en 'Great Scott', mocht pas uitkomen na zijn dienstitijd, zo stelde Robinson als voorwaarde: 'You can't put them out until I leave, or I'll be in deep trouble'.

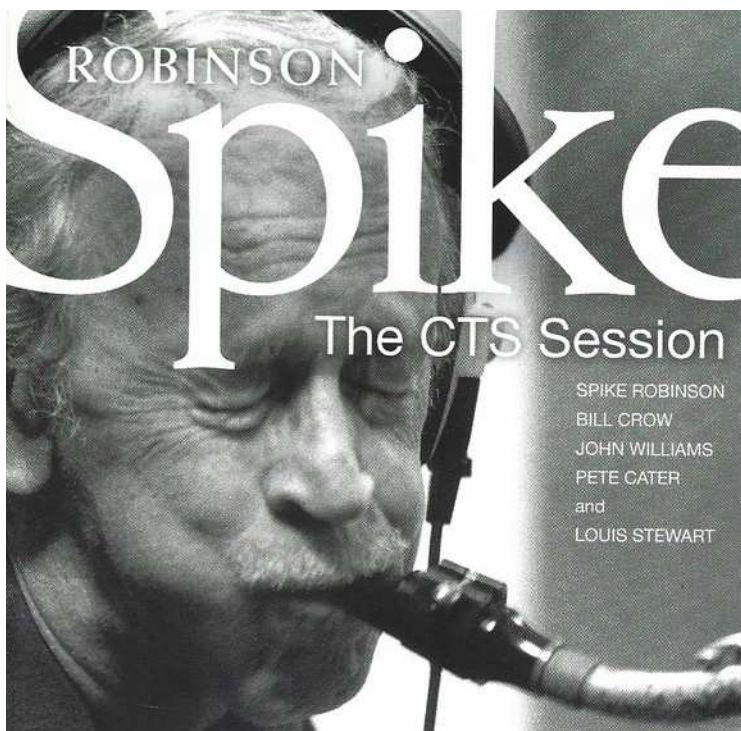
Bandleider Ted Heath presenteerde op zondag een lange reeks 'Swing Sessions' in de London Palladium. Hij nam een groot risico door Spike Robinson te engageren. Er was een wet uit 1935 die verbod tot in 1956 dat Amerikaanse muzikanten optraden in Engeland. De Engelse Musician's Union deed beklag bij de Amerikaanse autoriteiten. Spike Robinson werd tot het einde van zijn dienstitijd naar het jazzloze Napels gestuurd. Zijn militaire dienst eindigde op 15 augustus 1952.

Op zaterdag 23 augustus **1952** trouwde Spike met Bettina Claire Powers (1932-2011) in Kenosha's St Andrew's Episcopal Church, een huwelijk dat stand hield tot in 1980.

Na zijn legerdienst zocht hij werk in Chicago. De jazzscene viel daar tegen. Veel jazzwerk werd ingenomen door uit de oorlog teruggekeerde muzikanten. Robinson maakte gebruik van de G.I. Bill (Government Issue). President Franklin D. Roosevelt ondertekende in 1944 een wet die gunsten voorzag voor de gedemobiliseerden uit de Tweede Wereldoorlog, ook geldig voor oorlogsveteranen teruggekeerd uit Korea (1950-1953) of Vietnam (1965-1973). Vanaf de herfst 1952 studeerde Robinson op kosten van de overheid elektronica aan de Universiteit van Colorado in Boulder. Ook bij de NASA in Columbus, Ohio.

In december is hij weer even terug in Engeland. Op zaterdag 20 december 1952 is hij in het Barn Theatre, Oxted. Op kerstavond 24 december 1952 is Spike Robinson 'Back Again at the Constitutional Hall in Horley - Just Like Old Times'.

In **1956** behaalde Robinson met de steun van de Chrysler Corporation in Detroit een Master's Degree in de ruimtevaart. Hij werkte aan raketten in Colorado en bleef twee jaar als leidinggevende op Cape Canaveral. In **1958** vond hij in Denver een baan bij Martin Marietta, een toeleveringsbedrijf voor de ruimtevaart-technologie. Na de werken speelde hij jazz met Dave Grusin, Don Grusin, Gus Johnson, Johnny Smith. Ook met klassieke orkesten als het Denver Symphony. [vervolg in de rechterkolom...](#)

Spike Robinson, 'The CTS Session'.

In **1964** zocht Spike Robinson iets geheel anders. In Boulder opent hij een restaurant met een jazzclub 'Spike Robinson's Terrace Inn'. Het liep verkeerd, duurde maar een jaar. Hij moest wel vier jaar lang schulden afbetalen. Om dat te kunnen doen ging hij werken als dakwerker, pompbediende en verkoper van verzekeringen.

In **1967** wordt hij aangenomen bij de Honeywell Corporation in Minneapolis. En in **1970** voor Honeywell in Denver. Hij vestigt zich in de Pine Brook Hills in Boulder, Colorado. Naast zijn baan blijft hij gewoon spelen. Deze maand, februari 2025, worden opnames uit **1976** en **1979** uitgebracht van het Spike Robinson Quartet onder de titel 'The Macky Concerts', opgenomen in het Macky Auditorium, Boulder, Colorado. Ook op 7 mei 1977 is Spike in Macky. Zijn concert daar wordt aangekondigd als 'The Joy of Jazz'.

Op 20 februari **1981** speelt Robinson met zijn kwartet samen met het Boulder Chambers Orchestra voor de Colorado Academy. Door zijn baan als ingenieur kan hij moeilijk reizen. Vandaar dat hij overweegt om zijn ontslag aan te bieden en zich volledig op de muziek te storten. Zijn droom: "Play my kind of music with the right people at the place I want to play". Hij durft het nog niet aan, ook al wordt hij drie keer per jaar uitgenodigd in Eddie Condon's in New York. In november 1981 reist hij op eigen kosten naar Los Angeles om een bijzonder album op te nemen: 'Spike Robinson Plays Harry Warren', met Victor Feldman (piano), Ray Brown (bas) en John Guerin (drums). Mogelijk in de hoop bij goede kritieken en dito verkopen fulltime muzikant te kunnen worden.

Beluister het album 'Plays Harry Warren' hier:
<https://tinyurl.com/52c4eeje>

In **1983** is Spike met pianist Vic Feldman in Donte's, Hollywood.

Aan de Universiteit van Colorado in Boulder wordt sinds 1948 de 'Conference on World Affairs' bijeengeroepen. De pianisten Dave [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

en Don Grusin mochten er jazzgroepen programmeren. Ik vond Spike driemaal: in **1984** in een groep van pianist en zanger Ben Sidran (°1943); in 1985 met saxofonist Buddy Tate en Odetta en in 1986 met klarinettist Bob Wilber.

Ondertussen had het album 'Spike Robinson Plays Harry Warren' bij de Britse jazzhistoricus Brian Davis de gehoopte weerklink gevonden. Hij regelt in 1984 (en 1986) enkele concerten voor Spike in Engeland. In de zomer van 1984 toerde hij tevens met succes in Denemarken, Engeland en Wales.

Op 9 augustus 1984 neemt Spike 'London Reprise' op, zijn eerste album voor Capri Records. Het jaar voordien had platenboer Tom Burns uit Denver dit label opgericht. Burns begreep niet dat Spike een job van jaarlijks 80.000 dollar liet staan om in clubs te gaan spelen voor veertig dollar.

Op Labor Day van 3 september 1984 trad Robinson op tijdens de Jazz Party van Dick Gibson, zakenman uit Denver. Aanwezig waren Ira Gitler, Gary Giddins en Leonard Feather. Tijdens de Jazz Party van september 1988 vertolkte Spike 'My Buddy' ter ere van Buddy Tate (1914-2001), als gast aanwezig. Hij was niet verondersteld op te treden, herstelde van een openhartoperatie. Een absolute aanrader is de documentaire uit 1977: 'The Great Rocky Mountain Jazz Party'.

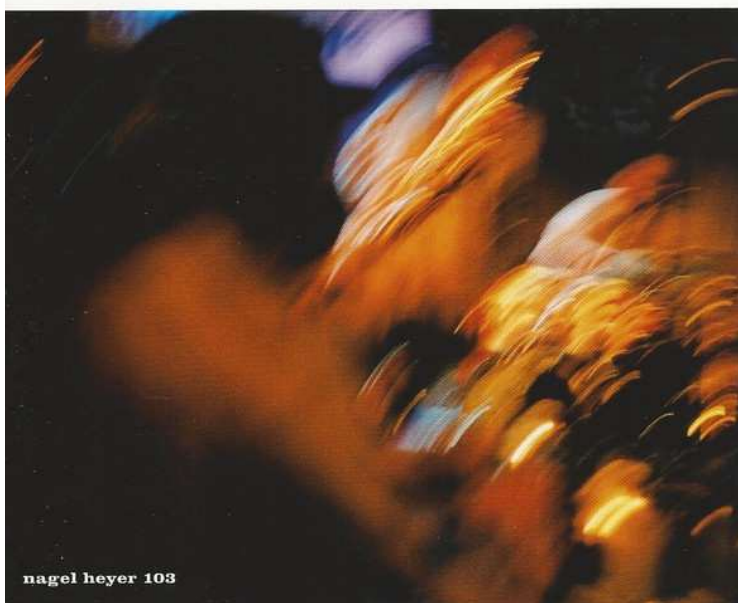
Bij al die muzikale activiteiten is hij in 1984 ook nog verkast naar Honeywell in Littleton, Colorado. Het wordt allemaal te veel. Hij twijfelt niet meer. Op 15 november **1985** zet hij een punt achter die betrekking en wordt hij voltijds muzikant: "All I want to do now is play jazz."

Vanaf halfweg jaren tachtig speelde de Amerikaanse pianist Andy Weyl (geboren in Kopenhagen, 7 mei 1955) geregeld met Spike in en rond Denver en Boulder. Weyl woonde in Brussel (1961-1962) en in Den Haag (1971-1973). Sinds 1978 is hij beroeps. Hij was in 1993 gast toen Spike Robinson in Terneuzen een concert gaf. Ook speelde hij eens in Utrecht met de uit Kansas afkomstige bluesartiest James Van Buren (1935-2012).

Op 11 september **1986** is Spike met pianist Ted Beament en bassist Phil Bates in The Bell, Codicote, Hertfordshire.

Van **1987** tot 1989 trad Spike een aantal malen op in The Bull's Head in Barnes, Londen met saxofonist Dick Morrissey (1940-2000). In 1986 ook met zang
[vervolg in de rechterkolom...](#)

Spike Robinson | Wish I Knew Live in Dublin 1979

Spike Robinson, 'I Wish I Knew'.

geres Elaine Delmar (°13 september 1939) (Delmar bevestigde deze correcte geboortedatum aan Paul Pace, de huidige manager van Scott's).

Op 9 mei 1987 is Spike in het Paramount Theatre, Denver. Op 18 oktober 1987 is hij in Florida voor de Jazz Holiday in Clearwater.

Tijdens het Guinness Cork Jazzfestival van 23 tot 26 oktober 1987 speelde Robinson in de Grapevine Bar van het Metropole Hotel. Schrijver Henk Romijn Meijer was erbij en bracht verslag uit. Op 24 augustus **1988** speelt Robinson in de Denver Zoo.

In **1989** heeft Spike een vaste stek in het Bernsley Hotel in Denver met zangeres Ellyn Rucker (1937-22 mei 2022) (Ze concerteerde tijdens het North Sea Jazz Festival op 11 en 13 juli 1986, op 10 juli 1987 en op 10 juli 1988 een laatste keer met als gastsaxofonist Phil Urso).

Door opnamen met Roy Williams, Al Cohn, Harry Edison (1988), Louis Stewart (1989) en Claude Tissendier (1989) weet Robinson eind jaren tachtig verder de aandacht op zich te vestigen (Claude Tissendier (°1952) herinnert zich Spike in april 1989 zeer goed: hij was een grote bierdrinker, minstens één glas per uur, wel vijftien per dag. Op zijn sax vond hij een gladde toon door de nodige 'alcoholic lubrication').

Beluister hier het album 'In Town':

<https://tinyurl.com/mwh79avy>

Robinson verdeelde zijn leven over Amerika en Europa. In 1989 kiest hij vrijwillig om in Engeland te blijven. Van hieruit blijft hij toeren in jazzclubs en spelen op festivals. Hetzelfde jaar krijgt hij in Barcelona een hersenvliesontsteking. Hij zakt in elkaar in Bordeaux. Zijn Britse manager en toekomstige vrouw Susan May bleef een maand bij hem. Hij trad te veel op, reisde veel. Hij verwaarloosde zijn voeding, zijn slaap en rookte dagelijks vier pakjes sigaretten. Hij bleef twaalf dagen in coma en had veertig
[vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

graden koorts. In een ziekenhuis in Essex herstelde hij, na een verblijf van twee maanden. Er werd hem een koptelefoon met jazz opgezet en hij kwam weer tot leven.

In **1990** is hij met Kerstmis in New York. Een jaar later trouwt hij met zijn Engelse manager Susan May. Hoewel hij dikwijls ziek was, speelde hij cricket bij de Essex County Cricket Club. Hij musiceerde bij John Barnes's Outswingers, een vriendenorkest van cricket-jazzmen.

De hoes van de plaat die Spike Robinson met Al Cohn maakte.

Op 4 oktober **1991** in hij weer in de VS om deel te nemen aan de Jazzworks at Wynkoop Brewing Company, Denver.

Op 24 augustus **1992** treffen we hem in het Fireside Restaurant in zijn geboortestad Kenosha met Ruby Puntillo (gitaar) en Frank Bonadio (drums) plus een pianist en bassist. Op 26 en 27 augustus speelde Robinson in de Jazz Estate Club in Milwaukee.

Op 13 september 1992 is Spike, weer terug in Engeland, in The Fairway, Welwyn Garden City, Hertfordshire, nog eens op 28 juni 1998, nu met bassist Val Mannix. Van 23 tot 26 oktober 1992 is Robinson geboekt tijdens het Guinness Cork Jazz Festival in Londonderry, Noord-Ierland. Eigenaardig dat Spike geen vermelding kreeg in het boek van John Fordman uit 1986 'Jazz Man – The Amazing Story of Ronnie Scott and his Club', hoewel hij met Scott platen opnam in 1951.

Spike is er wel in **1993**: op 15-20 februari, 2-7 mei en op 18-23 oktober met George Masso.

Op 7 november 1993, Chelmsford Jazzclub, Spike met George Masso (trombone), Richard Buziakewicz, Leon Clayton, Bobby Worth.

In juni **1994** is Spike voor een plaatopname in Schelle (in de provincie Antwerpen) [vervolg in de rechterkolom...](#)

pen): pianist Jack van Poll (1934-2022), bassist Stefan Lievestro (°1964) en drummer Hans van Oosterhout (°1965) (Hans heeft nu een wankelende gezondheid). Van Poll had Spike Robinson voor het eerst ontmoet in Parijs in 1985. Ze speelden er samen in Le Petit Journal met fluitiste Ali Ryerson (°1952), bassist Michel Gaudry (1928-2019) en drummer Oliver Jackson (1933-1994). Op 13 april **1995** is Spike met het Howard Alden Trio in de Londense Pizza Express. Spike trad ook geregeld op in Bull's Head, zo ook op 27 juli **1996**.

In oktober **1998** is hij in Cork met bassist Bill Crow en vertolkt er een 'Tribute to Stan Getz'. Robinson speelde op een Martin tenorsax die hij tweedehands had gekocht voor tachtig dollar. In 1998 werd die uit zijn auto gestolen.

Begin september **2001** was Spike geboekt voor de Dublin Jazz Society in het Hilton Hotel. Hij was vermoeid en speelde spaarzaam. Hij liet de solo's over aan pianist Noel Kelehan, Ronan Guilfoyle op basgitaar en drummer John Wadham.

Na zijn huwelijk met May woonde het koppel in Writtle, Essex. Spike overlijdt daar op 29 oktober 2001. Uit zijn eerste huwelijk had hij een zoon Frederick IV en een dochter Susan.

Robinsons weduwe Susan May May runde sinds de jaren tachtig enkele jazzclubs in Essex en Kent. Nog is er Spike's Place in Writtle, Essex, dat zich met 'mainstream jazz at it's best' aanprijst: www.spikesplace.co.uk. Na Robinsons dood heeft ze zich ingezet om zijn naam en muziek levend te houden, onder meer via de Spike Robinson Heritage Collection. Spike's Jazz Academy en de Spike Robinson Scholarship. In het Jazz Centre UK in Southend-on-Sea, Essex is The Spike Robinson Collection te bekijken: <https://www.thejazzcentreuk.co.uk/spike-robinson>. Op 28 september 2019 vond in dat Jazz Centre een 'Tenor Madness Concert' plaats, 'Remembering The Music of Spike Robinson'. In de schijnwerpers stonden Derek Nash (°1961), Alan Barnes (°1959) en Vasilis Xenopoulos (geboren in Athene op 30 november 1979).

Tot slot nog een uitspraak van componist Charles Eakin (1927-2020) : 'I don't believe Spike has a wrong note in his head'.

Erik Carrette

De auteur dankt voor hun medewerking aan dit artikel: Bert Vuijsje, Alan Westby (Rancho Cucamonga), Derek Nash, Fred Dekker, Craig Patterson, Stefan Lievestro, Zander Miller (Kenosha Public Library), Claude Tissendier en Paul Pace.

SPIKE ROBINSON IN NEDERLAND EN BELGIË

9-11 mei 1986, Jazz Inn in **Noordwijk**, het trio van pianist Cedar Walton, bassist David Williams en drummer Billy Higgins, begeleiders voor het tenorenkwartet Al Cohn, Scott Hamilton, Buddy Tate en Spike 'Smokey' Robinson – Cees Slinger was er muzikaal directeur – 'De subtiel spelende Lester Young-volging Spike Robinson was een revelatie!', schreef een criticus.

30 september 1988, **Wachtebeke**, Summertime, Spike met Jack van Poll Trio.

2 oktober 1988, **Heist op den Berg**, Hnita Hoeve, Spike Robinson Quartet, met bassist Philippe Aerts.

28 april 1989, **Vlissingen**, The Flying Dutchman, Spike met Ellyn Rucker, Roger Vanhaverbeke, Freddy Rottier.

25 mei 1991, Schelde Jazz Festival, **Terneuzen**, Spike met trio Jack van Poll en Bill Berry.

3 en 4 juni 1993, **Terneuzen**, Spike Robinson afwisselend met Ken Peplowski, Georgie Fame, Mike del Ferro, trio van Dolf De Vries, Jack van Poll, Bram Wijnands.

Een discografie van Spike Robinson staat op pag. 21 e.v.

JAZZWEEK TOP DRIE

10 februari 2025

1 Renee Rosnes

Crossing Paths
(Smoke Sessions)

2 Blue Moods

Force & Grace
(Posi-Tone)

3 Brandon Sanders

The Tables Will Turn
(Savant)

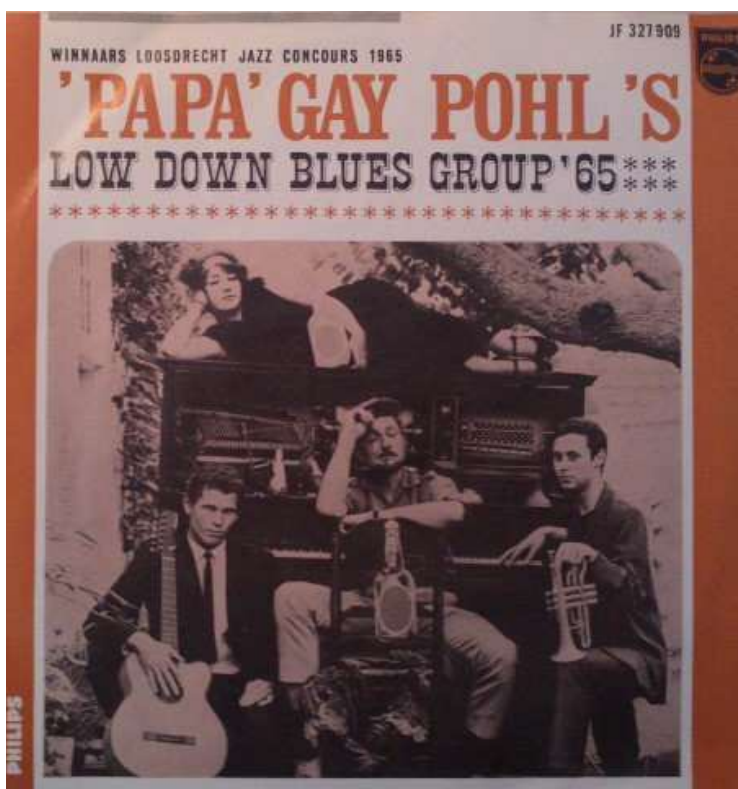
De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Carrette, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Eric Ineke, Hans Invernizzi, Coen de Jonge, Peter J. Korten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Marcel Schikhof, Joke Schot. **Webbeheerder:** Erik van Doorne, Masters of Media. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

la77
JazzFlits

VOETNOTEN LOOSDRECHT JAZZ CONOURS 1965

De hoes van de epee die de winnaars van de categorie oude stijl, Gary Pohl's Low Down Blues Group '65, voor Philips mochten maken.

(1)

In 1966 was **Willem Breuker** er weer bij en veroorzaakte zijn optreden grote opschudding. Breuker had in de voorrondes met vijftien musici opgetreden, maar kwam als finalist ineens met 23 muzikanten opdagen. Hij had bovendien een zangeres, een danseres en een geluidsband bij zich. Onder anderen cellist Pieter Boersma stond op het podium. Die zou daar 'in goed Amsterdams-Oost-taalgebruik' ruzie met Breuker hebben gekregen, als we Pim Fenger in zijn '14 Anekdoten voor het Loosdrecht Jazz Festival' mogen geloven. Een verslaggever van Tubantia (15 augustus 1966) gaf een impressie van het optreden: "Lichtelijk gebogen stond de bebaarde leider tussen zijn over twee podia's in drie groepen verdeelde orkest. Een snelle wisseling van blikken en dan een ouverture als een bominslag. Uit de kakofonie van klanken, de samengebalde verwarring van deze tijd, komt opeens eenzaam het geluid van een accordeon los. Weldra overstemd en weggespeeld. Dan gaan de twee drummers elkaar in razend tempo, vragend en antwoordend, te lijf. Een schreeuwend protest komt van een eenzaam op het grote podium staand meisje. Het orkest neemt dit over én nagejouwd door het orkest loopt zij het podium af. Een ander neemt haar plaats in. Warrig bewegend staat zij tegenover de bassaxofoon van Willem Breuker. Het slot. Enthousiast geklap uit de zaal, gefluit en honend boegeroep". Ondertussen hebben Willem Breuker c.s. veel te lang op het podium gestaan. Het gebeuren werd sommige juryleden allemaal wat te gortig. De jury is het dan ook niet eens: een lid onthoudt zich van stemming. Jurylid Tony Vos (derde prijswinnaar in 1959) weigert de eerste prijs aan Breuker en consorten uit te reiken. De juryleden Aad Bos en [vervolg op de volgende pagina linksboven...](#)

Michiel de Ruyter probeerden nog te bemiddelen met een voorstel om naast oud en modern een derde categorie eigentijds in het leven te roepen en daarin Willem Breuker tot winnaar uit te roepen, herinnerde Aad Bos zich jaren later (bron: mdr.jazzarchief.nl). Tevergeefs, het Joop Hendriks Kwartet uit Breda krijgt de eerste prijs; Willem Breuker de tweede prijs. Tijdens de uitreiking is hij nergens te vinden...

Breuker kon het provoceren overigens niet laten. Een jaar later bracht hij tijdens het concours als zanger (en op blokfluit), samen met Kees Hazevoet (linkshandig bas) en Arjen Gorter (gestreken gitaar met één snaar) een Max van Praag-potpourri ten gehore. Tot grote woede van Van Praag, die uit zijn vel sprong (bron: Pim Fenger, '14 Anekdotes voor het Loosdrecht Jazz Festival'). De finale bereikte Breuker in 1967 ten tweede male niet.

(2)

In de groep zat ook gitarist-zanger **Leo Unger**. Die scoorde in mei 1974 nog een hit met 'Run to the sunshine'. De plaat stond vijf weken in de Veronica Top 40 en haalde de twintigste plaats als hoogste notering.

(3)

"Het was duidelijk dat **Victoria (Varekamp; hve)** aller harten gestolen had, zoals dat heet", meldt Frank Visser in Jazzwereld (november 1965). Zij was immers iets geheel anders dan de volgens Visser in de oude stijl gebruikelijke 'obligate groep kloeke knapen in nette pakken, de trots van de lokale muziekscholen en personeelsverenigingen'.

(4)

Er was vooraf bij platenmaatschappij Phonogram nog enige twijfel geweest of de winnaars van 1965 wel een plaat mochten maken. De serie van het Loosdrechts Jazzconcours 1964 was bepaald geen verkoopsucces geweest: oude en nieuwe stijl haalden samen nog geen vijfhonderd verkochte exemplaren. Kennelijk zag men toch wel brood in Victoria Varekamp c.s. Van **Gay Pohl's Low Down Blues Group '65** werd een epee geperst, waarvoor Jazzwereld-hoofdredacteur Anton Witkamp de hoestekst schreef. Er stonden vier nummers op: 'The sheik of Araby', 'Dope Head Blues' (kant A), 'Goodmornin' Blues' en andermaal 'The sheik of Araby' (kant B). Joop van Enkhuizen maakte in 1965 zijn debuutalbum 'So Why'. Dat verscheen niet bij Philips, maar op het label Imperial.

Op 21 januari 1966 trad Hennie Vonk andermaal op in de Haarlemse Jazz Club. Toen met het Martin Haak Kwartet. Op de wat verbleekte foto staan Eric Ineke, drums; Fred Pronk, bas; Hennie Vonk, zang en Ferdinand Povel, tenorsax. Leider-pianist Martin Haak is op de foto niet te zien.

(Foto: Noord-Hollands Archief, Fotopersbureau De Boer)

(5)

Onder de 'new-thing' werden in die tijd musici als Ornette Coleman, John Coltrane, Archie Shepp, Albert Ayler, Cecil Taylor, Paul Bley, alsmede hun navolgers geschaard.

(6)

De recensie van Anton Witkamp zit nog in een plakboek, zo vertelt **Eric Ineke** ons desgevraagd. Of hij zich zijn oordeel destijds erg aangetrokken heeft, weet hij niet meer: "We zullen het waarschijnlijk jammer hebben gevonden, maar het is maar een mening." Ineke: "Het ging uiteindelijk om Henny. Er is in ieder geval één stuk van ons optreden op televisie uitgezonden. Dat was de Charlie Parker-blues 'Billie's bounce'. Van de eerste prijswinnaars werden drie stukken uitgezonden, van de tweede winnaars twee stukken en van de derde winnaars een stuk. Henny maakte met haar scat-vocals heel veel indruk. Ze kon scatten als een blazer en perfect in de akkoorden. Dat was toen in Nederland echt wel bijzonder." Van de commotie over de tweede plek kan Ineke zich niet veel herinneren: "Zelf vonden we geloof ik ook wel dat we de tweede plaats verdiend hadden. Maar ach, wat maakt het allemaal uit. Het werd ruimschoots goedge maakt in 1971. Toen werden we gevraagd voor een gastoptreden op het Loosdrechts Jazz Festival. De radio-opnamen ervan zijn in het bezit van het Nederlands Jazz Archief. Bijzonder repertoire! We traden in die tijd ook veel op in Duitsland."

(7)

'Huismoeder' **Henny Vonk** studeerde aan het conservatorium en was tevens bassiste. Ze was bovendien een prijswinnende dichteres, die voor haar werk waarderende woorden van Simon Carmiggelt mocht ontvangen. Overigens moesten zangeressen zich in die jaren wel meer laten welgevallen, schreef ze eind 1970 in Jazzwereld. Een orkestleider zei ooit tegen haar: "Ja Henny, jij wilt nou wel zo graag zingen, maar denk er aan: musici houden niet van zangeressen en vooral niet, wanneer ze getrouwd zijn!"

VERVOLG SPIKE ROBINSON DISCOGRAFIE

SR = Spike Robinson

(1) 18 april 1951, Tommy Pollard's Downbeat Five, SR (as), Pollard (p), Victor Feldman (vib), Lennie Bush (b), Tony Crombie (d) – Esquire 318

(2) 1 april 1951, Ronnie Scott Bopset, Jimmy Deuchar (tp), Scott (ts), SR (as), Victor Feldman (p), Bush, Crombie – 4 nummers in Proper Box 131, Ronnie Scott, Boppin' With Scott

(3) 7 juli 1951, Spike Robinson, The Guv'nor, Ronnie Ball (p), Sammy Stokes (b), Victor Feldman (d) – Esquire 318

(4) 1974, Spike Robinson, The Live Session, SR (ts), Dale Bruning (g), Dick Patterson (b), Derryl Goes (d), The Lost Knight Lounge, Boulder, Colorado – opgenomen zonder publiek toen de club vrij was – Scott Yanow citeert deze dubbel-cd als een van de '25 most important historical jazz recordings of 2024' – PMED-92401

(5) 1 juni 1974, Spike Robinson, Very Live in Boulder, Colorado, Jazz Cellar, Boulder, CO, zelfde musici – Hep 2098

(6) 12 maart 1976, Spike Robinson Quartet, The Macky Concerts, met The Boulder Philharmonic's Bicentennial Show, met Charles Eakin's Spontaneities, SR (ts), Dale Bruning (g), Dick Patterson (b), Derroll Goes (d) – in het Macky Auditorium in Boulder, PME 250228

(7) 18 april 1979, Spike Robinson Quartet, The Macky Concerts, zelfde musici, maar nu met The University of Colorado Orchestra, PME 250228

(8) oktober 1979, Spike Robinson, I Wish I Knew, Live in Dublin, The Purty Loft, SR (ts), Jim Doherty (keyb), Dave Fleming (b), John Wadham (d) – Nagel-Heyer 103, 'dedicated to Hans Nagel-Heyer, 1941-2007' – 'Volume 2 met titel 'Once In A While – Live in Dublin'' is een bootleg

(9) 18 november 1981, Spike Robinson Plays Harry Warren, SR (ts), Victor Feldman (p), Ray Brown (b), John Guerin (d), Frank Jones Studio, Calabasas, CA, eerst Discovery 870, later Hep 2056 – (zie ook 18 augustus 1993)

(10) 27 juli 1983, Spike Robinson Quartet, SR (ts), Victor Feldman (vib), Paul Warburton (b), Colin Bailey (d), Colorado Music Festival, Boulder, (niet uitgebracht, bron Tom Lord)

(11) 12 september 1983, Spike Robinson, The Music of Cole Porter, SR (ts), Dale Bruning (g), Paul Warburton (b), Bruno Carr (d), in Boulder (niet uitgebracht, bron Tom Lord)

(13) 26 juli 1984, Spike Robinson with Eddie Thompson Trio – At Chesters Volume One – Volume Two (Hep 2028 en 2031), Chesters Club in Southland-on-Sea, met SR (ts), Eddie Thompson (p), Len Skeat (b), Jim Hall (d) – (Eddie Thompson, 1925-1986)

(14) 9 augustus 1984, Spike Robinson Quartet, London Reprise, SR (ts), Martin Taylor (g), Dave Green (b), Spike Wells (d), WAVE Recording Studios, Londen – Capri 8984/44360

(15) 17 juli 1985, Spike Robinson, Spring Can Really Hang You Up The Most, SR (ts), Ted Beament (p), Peter Ind (b), Bill Eyden (d), The Bass Clef, Londen, Capri 45364, Capri 71785

(16) 21 juli 1985, Spike Robinson/Roy Williams, It's A Wonderful World, SR (ts), Roy Williams (tb), Ted Beament (p), Paul Bridge (b), Allan Ganley (d), BBC Kensington House, Londen, Capri 72185

(17) 23 oktober 1986, Spike Robinson with Elaine Delmar, In Town, SR (ts), Brian Lemon (p), Len Skeat (b), Allan Ganley (d) – Delmar zingt op 4 nummers, BBC Kensington House, Hep 2035

(18) 1987, Dick Morrissey & Spike Robinson, Live At The Bull, Bull's Head, Morrissey (tp), SR (ts), Bill LeSage (p), Alec Dankworth (b), Bill Eyden (d) – Volume One, Bull's Head Music 002

(19) 17 juni 1987, Spike Robinson – Al Cohn Quintet, Once In A Wild, Henry B. meets Alvin G., SR (ts), Al Cohn (ts), Richard Wyands (p), Steve LaSpina (b), Akira Tana (d), RVG studio, Englewood Cliffs, Capri 61787/74006

(20) 20&21 oktober 1987, Spike Robinson, The Gershwin Collection, SR (ts), Brian Lemon (p), Len Skeat (b), Allan Ganley (d), Jimmy Deuchar (arr), enkele nummers met strijkers, Lansdowne Studios, Londen, Hep 2042

(21) 1988, Dick Morrissey & Spike Robinson, Live At The Bull, Morrissey (ts), SR (ts), John Pearce (p), Alec Dankworth (b), Simon Morton (d) – Volume Two, BHCD 002

(22) 11 augustus 1988, Spike Robinson – Rob Mullins, The Odd Couple, SR (ts), Rob Millins (p), Fred Hamilton (b), Jill Fredericksen (d), Denver Media Center, Capri 74008

(23) 19 september 1988, Spike Robinson/Harry Sweets Edison Quintet, Jusa Bit 'O' Blues, SR (ts), Edison (tp), Ross Tompkins (p), Monty Budwig (b), Paul Humphrey (d), Hollywood, Volume One, Capri 74012

(24) 21 september 1988, zelfde muzikanten, Volume Two, Capri 74013

(25) 18&19 januari 1989, Ellyn Rucker & Spike Robinson, Nice Work !, SR (ts), Ellyn Rucker (p,voc), Monty Budwig (b), Ralph Penland (d), Sage & Sound, Hollywood, Capri 74017

(26) 24&25 april 1989, Claude Tissendier Presenting Spike Robinson, Saxomania, Tissendier (as,arr), SR (ts), Jean Eteve (as,cl), Nicolas Montier (ts), Claude Braud (ts), Stan Laferriere (p), Pierre Maingourd (b), François Laudet (d), Vincent Cordelette (perc), Johnny Mandel, Lennie Niehaus, Quincy Jones (arr), Parijs, Sysmo Studio, OMD 1522

(27) 15 juli 1989, Spike Robinson and Louis Stewart with Janusz Carmello, Three For The Road, Carmello (tp), SR (ts), Stewart (g), David Newton (p), Pete Morgan (b), Mark Taylor (d), BBC Kensington House, Londen, Hep 2045

(28) 5 oktober 1990, Spike Robinson, Stairway To The Stars, SR (ts), Brian Kellock (p), Ronnie Rae (b), John Rade (d), Live at the Queen's Hall, Edinburgh (Hep 2049)

(29) februari 1991, Spike Robinson with The Jim Doherty Trio, One Man In His Time, SR (ts), Doherty (p), Dave Fleming (b), John Wadham (d), Westland Studios, Dublin, Cargo JD001

(30) 12 maart 1991, Fraser MacPherson, The Great Jazz Standards, Mackenzie Room, Vancouver – SR (ts), MacPherson (ts), Roger Kellaway (p), Joe Beck (g), Jay Leonhart (b), John Guerin (d)(MacPherson is een Canadese tenorsaxofonist, 1928-1993) – live-concert op YouTube

(31) 17 september 1991, Scott Hamilton featuring Ken Peplowski & Spike Robinson, Groovin' High, Hamilton (ts), Peplowski (ts), SR (ts), Gerry Wiggins (p), Howard Alden (g), Dave Stone (b), Jake Hanna (d), Sage & Sound, Hollywood, Concord 4509 – Spike's eerste en enige Concord !

(32) 18&19 oktober 1991, Spike Robinson, George Masso with Ken Peplowski, Play Arlen, Masso (tb), SR (ts), Peplowski (cl,ts), John Pearce (p), Dave Green (b), Martin Drew (d), Lansdowne Studios, Londen, Hep 2053

(33) 26 oktober 1991, Spike Robinson, A Real Corker, SR (ts), Louis Stewart (g), Red Mitchell (b), Martin Drew (d), Solan Studios, Ierland, Capri 74043 – Limited Edited voor het 1994 Cork Festival

(34) 12-15 december 1991, Spike Robinson, Reminisce, SR (ts), Mundell Lowe (g), Monty Budwig (b), Jake Hanna (d), Live at The Jazz Works, Denver, Capri 74029

(35) 18 augustus 1993, Spike Robinson Plays Harry Warren, SR (ts), Pete Jolly (p), John Leitham (b), Paul Kreibich (d), Sage & Sound Studio, Hollywood, Hep 2056 (zie ook 18 november 1981) – volgens Marc Myers een onberispelijke plaat

(36) 12&13 en 15&16 juni 1994, Spike Robinson, Spike & Strings, SR (ts), Jack van Poll (p), Stefan Lievestro (b), Hans van Oosterhout (d), Gaston Nuyts (cond), The Groove, Schelle, September 5117 – met strijkers

(37) 20 september 1994, Spike Robinson, The Lemon Tree, SR (ts), Brian Kellock (p), John Hartley (b), Bill Kemp (d), Aberdeen, Schotland

(38) 20-21 oktober 1994, John Williams, Welcome Back, SR (ts), Williams (p), Jeff Grubbs (b), Frank Isola (d), Miami, Florida, Marshmallow MYCJ 30061

(39) 26 juni 1996, Gene DiNovi Meets Spike Robinson, At The Stables, SR (ts), DiNovi (p), Leon Clayton (b), Bobby Worth (d), Wavendon, graafschap Buckinghamshire - Hep 2071

(40) 5 maart 1997, Spike Robinson, Tenor Madness, SR (ts), Bobby Wellins (ts), John J. Barnes (ts,bars), Alan Barnes (ts,bars), John Pearce (p), Leon Clayton (b), Bobby Worth, BBC TMA Studio, Londen (John Barnes, 1932-2022) – Castle ESJ 600

(41) 29 oktober 1998, Spike Robinson, The CTS Session, SR (ts), John Williams (p), Louis Stewart (g), Bill Crow (b), Pete Carter (d), CTS Studios, Wembley Park, Londen, Hep 2087

(42) 2 februari 1999, Spike Robinson Quartet, Bull's Head, SR (ts), John Williams (p), Bill Crow (b), Pete Carter (d), in The Bull's Head, Barnes, BBC Broadcast Jazz Notes

(43) 2 november 1999, Spike Robinson/Tommy Melville Quartet, Live At The Rhythm Station Rawtenstall, SR (ts), Dennis Freedman (p), Simon Houghton (b), Jack Parnell (d), Melville (ts) op 3 tracks

(44) 5 maart 2000, Spike Robinson/Derek Nash, Young Lions Old Tigers, SR (ts,as), Derek Nash (as,sop,ts,bars,perc), Nick Weldon (p), Rob Rickenberg (b), Pete cater (d), Clowns Pocket Studio, Kent, UK, Jazzzit 22

EC